

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobkyně: O. V.

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3
poštovní schránka 155/S0

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. dubna 2018, č. j. MV-149036-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. dubna 2018, č. j. MV-149036-4/SO-2017, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady soudního řízení ve výši 3 000 Kč, a to ve lhůtě 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. dubna 2018, č. j. MV-149036-4/SO-2017 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), **změnila** rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 11. 2017, č. j. OAM-12744-9/DP-2017 (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 45 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná) z důvodu zjištěné jiné závažné překážky pobytu žalobkyně na území, tak, že žádost žalobkyně zamítla a povolení k dlouhodobému pobytu jí neudělila, neboť žalobkyně nesplňuje podmínku nepřetržitého pobytu na území po dobu nejméně 2 let stanovenou v ustanovení § 45 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že dne 13. 6. 2017 žalobkyně podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 45 zákona o pobytu cizinců, a to za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná). Dále shrnula skutková zjištění provedená správním orgánem I. stupně, z nichž vyplývá, že žalobkyně přicestovala na území České republiky dne 21. 4. 2016. Pobývala zde nejdříve na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným s platností od 21. 4. 2016 do 22. 8. 2016, následně jí byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 23. 8. 2016 do 22. 8. 2018. Dne 31. 10. 2016 manžel žalobkyně P. V., který byl nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, zemřel. Uvedenou skutečnost žalobkyně správnímu orgánu oznámila dne 1. 2. 2017. Následně bylo dne 27. 2. 2017 z moci úřední zahájeno správní řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně na území České republiky. Rozhodnutí o zrušení pobytu však nenabývalo právní moci, neboť se proti němu žalobkyně odvolala. Dne 13. 6. 2017 podala žalobkyně předmětnou žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná) dle § 45 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalovaná dále uvedla, že správní orgán ve svém prvoinstančním rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně v době podání žádosti o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, kterým je podnikání (osoba samostatně výdělečně činná), pobývala na území nepřetržitě na základě výše uvedených oprávnění jen 419 dnů (od 21. 4. 2016 do 13. 6. 2017) a ke dni úmrtí manžela jen 194 dnů (od 21. 4. 2016 do 31. 10. 2016), a nebyla tak ve smyslu ustanovení § 45 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců oprávněna podat žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Podle správního orgánu I. stupně zákonná úprava podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem představuje v případě žalobkyně závažnou překážku jejího pobytu na území, která je současně důvodem pro neudělení (nevydání) povolení k dlouhodobému pobytu na území podle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
5. K odvolání žalobkyně žalovaná prvoinstanční rozhodnutí ze dne 8. 11. 2017 změnila žalobou napadeným rozhodnutím. Odůvodnila, že vzhledem k tomu, že žalobkyně ke dni podání předmětné žádosti pobývala na území na základě uděleného pobytového oprávnění za účelem společného soužití rodiny cca půl roku, nesplnila podmínku

nepřetržitého pobytu na území po dobu nejméně 2 let, která je stanovena v ustanovení § 45 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně proto měl řízení o předmětné žádosti zastavit z důvodu nesplnění výše uvedené podmínky a nikoliv skutkový stav podřadit pod jinou závažnou překážku dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona. Z uvedeného důvodu žalovaná přistoupila ke změně výroku prvoinstančního rozhodnutí. K námitkám žalobkyně, že správní orgán I. stupně byl při rozhodování nepřiměřeně tvrdý a nevzal ohled na okolnosti na vůli žalobkyně nezávislé (úmrtí manžela) a rozhodoval jen na základě zákonných ustanovení bez přihlédnutí k osobním a rodinným poměrům žalobkyně, žalovaná uvedla, že v daném případě nemají správní orgány povinnost zkoumat dopad rozhodnutí na rodinný a soukromý život. Odkázala v tomto směru na judikaturu správních soudů, konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 8. 2016, č. j. 57 A 137/2015-44, který byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 Azs 296/2016-36.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně uvedla, že o změnu účelu k dlouhodobému pobytu (z původního účelu společného soužití rodiny na území na nový účel z důvodu podnikání) požádala po úmrtí svého manžela. Namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Nezákonnost spatřuje v účelovém a diskriminačním výkladu zákona o pobytu cizinců žalovanou, v opomenutí základních zásad správního řízení, v nesprávnosti správního uvážení v rámci rozhodování a v nesprávném hodnocení důkazů.
7. Žalobkyně namítla, že znění ustanovení § 45 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které stanoví minimální dobu nepřetržitého pobytu 2 let na území pro cizince, kterému zemře nositel oprávnění ke sloučení rodiny [písm. a)] a zvýhodní cizince pobývajícího na území, kterému zemře nositel oprávnění ke sloučení rodiny v důsledku pracovního úrazu nebo nemoci z povolání [písm. b)] je diskriminační pro rozpor s čl. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 42 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dále je v rozporu se zásadou diskriminace cizinců a rovnosti před zákonem a zásadou svobody podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Rovněž dvouletá lhůta pobytu pro změnu účelu pobytu dle jejího názoru postrádá jakékoliv racionální odůvodnění. Soud by proto, než přikročí k posouzení dané věci, měl nechat odpovědět na předběžnou otázku, zda ustanovení § 45 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je či není protiústavní.
8. Dále žalobkyně uvedla, že žádost o nový účel dlouhodobého pobytu (tj. účel podnikání) podala z důvodu objektivní skutečnosti - úmrtí manžela, coby nositele pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Namítá, že v projednávaném případě správní orgány aplikovaly ustanovení zákona o pobytu cizinců v rozporu s obecnými zásadami správního řízení (např. zákazem diskriminačního přístupu, principem *neminem laedere*) a v rozporu se zásadami dle zákona o pobytu cizinců (např. zásadou přiměřenosti, obecným principem lidskosti a mravnosti). Stroze gramatický výklad zákona o pobytu cizinců provedený správními orgány obou stupňů tak způsobuje nepřiměřenou újmu do jejích práv. Správní orgány nevzaly ohled na okolnosti na její vůli nezávislé (úmrtí manžela) a rozhodovaly jen na základě aplikace zákonných ustanovení zákona o pobytu cizinců bez přihlédnutí k jejím osobním a rodinným poměrům. Ohledně nich uvedla, že zemřelý manžel byl jejím nejbližším příbuzným, který měl na území České republiky trvalý pobyt a díky tomu má i sama své nejbližší přátele právě zde. Neměla žádné

problémy s dodržováním právního řádu České republiky, k území českého státu má silnou osobní vazbu a plánuje zde nadále žít. Její dcery jsou již zletilé, mají své rodiny a žijí na Ukrajině. Doplnila, že na její straně jsou tedy i důvody zvláštního zřetele hodné, které by měly vést ke zmírnění zákona v tom smyslu, že by změna účelu jejího dlouhodobého pobytu v České republice z účelu společného soužití rodiny na účel podnikání měla být povolena.

9. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.
10. Současně žalobkyně požádala o přiznání odkladného účinku žalobě. Usnesením ze dne 6. 6. 2018, č. j. 30 A 60/2018-33, krajský soud žalobě nepřiznal odkladný účinek.

III. Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření v celém rozsahu odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí zpochybnila. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaná na výzvu krajského soudu nevyjádřily nesouhlas s takovým postupem. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

13. Skutkové okolnosti, které jsou popsány v žalobou napadeném rozhodnutí (viz výše), plynou ze správního spisu a nejsou mezi účastníky řízení sporné. Krajský soud tak shrnuje, že žalobkyně přicestovala do České republiky dne 21. 4. 2016. Pobývala zde na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným s platností od 21. 4. 2016 do 22. 8. 2016, poté jí byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 23. 8. 2016 do 22. 8. 2018. Dne 31. 10. 2016 zemřel její manžel, který byl nositelem oprávnění ke sloučení rodiny. Dne 27. 2. 2017 bylo z moci úřední zahájeno správní řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, které nenabýlo právní moci. Dne 13. 6. 2017 podala žalobkyně žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná) dle § 45 zákona o pobytu cizinců.
14. Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2017, č. j. OAM-12744-9/DP-2017, správní orgán I. stupně podle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců žádost žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítl. O odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

15. Krajský soud se z povahy věci musel nejdříve zabývat vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné buďto pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) anebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný), srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).
16. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: *„[v]zhledem k tomu, že žalobkyně ke dni podání předmětné žádosti pobývala na území na základě uděleného pobytového oprávnění za účelem společného soužití rodiny cca půl roku, nesplnila podmínku nepřetržitého pobytu na území po dobu nejméně 2 let, která je stanovena v ustanovení § 45 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně proto měl řízení o předmětné žádosti*

zastavit z důvodu nesplnění výše uvedené podmínky a nikoliv skutkový stav podřadit pod jinou závažnou překážku dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona. Proto žalovaná přistoupila ke změně výroku prvoinstančního rozhodnutí.“

17. Přestože žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně měl řízení o předmětné žádosti zastavit, změnila výrok prvoinstančního rozhodnutí tak, že žádost žalobkyně také zamítla a povolení k dlouhodobému pobytu jí neudělila z důvodu nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu na území po dobu nejméně 2 let stanovené v ustanovení § 45 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud proto dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí žalované je v rozporu s jeho odůvodněním. Zůstala nevypořádána a nedostatečně odůvodněna nastolená otázka o zastavení řízení již správním orgánem I. stupně (včetně odkazu na příslušné zákonné ustanovení) a otázka, proč žalovaná, která změnila výrok prvoinstančního rozhodnutí, žádost žalobkyně rovněž zamítla, namísto toho, aby řízení zastavila. Z uvedeného důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, ale i nedostatek důvodů (viz níže).
18. Krajský soud konstatuje, že podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu má rozlišení mezi procesním rozhodnutím (zastavení řízení) a meritorním rozhodnutím (zamítnutí žádosti) vliv i na posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobkyně se posuzování dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života dovolávala již ve správním řízení a nyní i v žalobě. V případě, kdy není splněna podmínka nepřetržitosti pobytu či délka oprávněného pobytu na území, řízení se usnesením zastavuje. Cizinec není před zastavením správního řízení o žádosti o změnu účelu povoleného pobytu seznamován s podklady pro vydání rozhodnutí ani není posuzována přiměřenost zejména ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života cizince (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57), v uvedených případech hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28). Z judikatury dále vyplývá, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. V rozhodnutí ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, Nejvyšší správní soud uvedl, že „povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48, dále srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33).“
19. Z judikatury Nejvyššího správního soudu ale rovněž vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat, nad rámec jejich povinnosti stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců, možným porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na respektování soukromého a rodinného života), který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srovnej např. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29) v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do

svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 citované Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (rozsudek ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 - 30). V citované judikatuře Nejvyšší správní soud uvedl: „[n]elze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“. Současně je však třeba upozornit, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území členského státu. Nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění.

20. Vzhledem ke skutečnosti, že soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nemohl se zabývat jeho věcným přezkumem ve smyslu dalších žalobních námitek.
21. Krajský soud však nepřehlédl, že žalobkyně ve své žalobě rovněž navrhl, aby soud, než přikročí k posouzení této věci „*nechal odpovědět na předběžnou otázku, zda ustanovení § 45 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je či není protiústavní.*“ Polemizovala nad rozdílem mezi písm. a) a písm. b) citovaného ustanovení, pokud jde o splnění podmínky nejméně dvouletého pobytu na území, která je vyžadována toliko v případě uvedeném pod písm. a) citovaného ustanovení.
22. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 platilo, že cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.
23. Podle § 45 odst. 3 stejného zákona cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny, který je pozůstalou osobou po nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, je oprávněn požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, jestliže a) ke dni úmrtí nositele oprávnění ke sloučení rodiny pobýval na území nepřetržitě po dobu nejméně 2 let; podmínka nepřetržitého pobytu neplatí, pokud cizinec v důsledku uzavření sňatku s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny pozbyl státní občanství České republiky nebo b) ke dni úmrtí nositele oprávnění ke sloučení rodiny došlo v důsledku pracovního úrazu nebo nemoci z povolání.
24. Krajský soud při posouzení uvedeného návrhu konstatuje, že zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81) nebo také důvodem rodinným. Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Zákon o pobytu cizinců

umožňuje, aby cizinec, který vstoupí na území z důvodu sloučení rodiny, po určité době, příp. na základě určitých okolností (smrt manžela, rozvod), získal samostatné povolení k pobytu, ale stanoví pro to podmínky např. v podobě nepřetržitého pobytu na území. Vzhledem k tomu, že zákonodárce jednoznačně rozlišil mezi situacemi popsány v písm. a) a b) ustanovení § 45 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neshledal soud důvod k položení předběžné otázky. Žalobkyně navíc nespecifikovala, zda se dovolává položení předběžné otázky k Soudnímu dvoru Evropské unie a postupu dle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nebo předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení ustanovení § 45 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo jeho části. Krajský soud nehledal důvod ani pro jeden z uvedených postupů.

25. Pro úplnost konstatuje, že z dosavadního vývoje právní úpravy změny účelu povoleného pobytu jednoznačně vyplývá, že dochází ke zpřísňování podmínek pro podání žádosti o změnu účelu povoleného pobytu zejména ve vztahu k výkonu ekonomické činnosti na území České republiky. To lze demonstrovat i na ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které po novele provedené zákonem č. 222/2017 Sb., s účinností od 15. 8. 2017 zní: „*Cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v ustanovení § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v ustanovení § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, a na cizince uvedeného v odstavci 2.*“ Z toho je zřejmé, že obecná podmínka pobytu cizince na území pro změnu účelu pobytu za účelem podnikání se z dosavadních 2 let prodloužila na 5 let. Uvedená novela sleduje legitimní cíl, kterým je regulace migrace, což je svrchovaným právem každého státu.

26. Krajský soud závěrem shrnuje, že žalovaná změnila výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale učinila tak způsobem, který způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto rozhodnutí žalované zrušil ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž žalovaná vydá jednoznačné a přesvědčivé rozhodnutí buď o zastavení řízení nebo o zamítnutí předmětné žádosti. Podle postupu, který zvolí, vezme zřetel na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

V. Náklady řízení

27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

28. Žalobkyně, která byla ve věci zcela úspěšná, má právo na náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku v částce 3 000 Kč. Soud proto uložil žalované

povinnost nahradit tyto prokázané náklady soudního řízení žalobkyni ve lhůtě uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. srpna 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu